

Čís. 13306.

Z toho, že se dělník hlásil do práce v jiném továrním oddělení dobrovolně, znaje pracovní a mzdové poměry v něm, nelze nepochybně usouditi, že projevil mlčky svou vůli, že jest srozuměn i s nižší mzdou v tomto oddělení vyplácenou.

Pokud potřeboval dělník bez své viny pro přikázané akordní práce delší dobu než normální.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, Rv I 240/34.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako zámečník v oddělení motorových kol. Když musel býti pro nedostatek práce z tohoto oddělení propuštěn, byl k zakročení závodního výboru zaměstnán v pilníkárně žalované firmy jako akordní dělník, při čemž nebylo ohledně mzdy nic ujednáno. Za dobu zaměstnání v pilníkárně byla žalobci vyplacena za 276½ pracovních hodin akordní mzda 874 Kč 65 h. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované doplatku 491 Kč 05 h, tvrdě, že by hodinová mzda žalobcova, kdyby měl na ni nárok, činila 4 Kč 50 h více o 10%, tudíž za 276½ pracovních hodin celkem 1.365 Kč 70 h. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že žalobce tím, že se, aby odvrátil zastavení práce, dobrovolně podřídil jinému oddělení, znaje jeho pracovní a mzdové poměry, dal najevo, že souhlasí i se mzdovými poměry v novém oddělení. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Jest vycházeti z toho, že při zařazení žalobce do pilníkárně nebylo ujednáno nic odchylného od platné rámcové a tarifní smlouvy. Podle bodu IV., odstavec 5 této smlouvy nesmí býti dělníkům, kteří bez vlastního zavinění potřebují k akordním pracím dobu delší než normální, býti zkracována odměna, mají obdržeti nezkrácenou mzdu zvětšenou o 10%. Jen zaviněný průtah jest vyloučen z odměny tehdy, je-li zavinění dělníkovo prokázáno. Toto ustanovení vykládá i žalovaná v ten rozum, že se tento odstavec vztahuje na dělníky, kteří bez vlastního zavinění, t. j. pro nedostatek přiměřeného zapracování potřebují delší čas než normální. Žalovaná sama prohlásila, že nemůže tvrditi, že žalobce, ač byla práce, úmyslně nepracoval nebo že sám zavinil, že jeho akordní práci nebyla dosažena hodinová mzda 4 Kč 50 h zvýšená o 10%. Vyplývá ze skutkových zjištění, že žalobce vzhledem k svému nezapracování nemohl akordní práci dosáhnouti hodinové mzdy. Žalobce potřeboval bez vlastního zavinění pro přidělené práce dobu delší než normální. Tomu by bylo tak i, kdyby žalobci nebylo přiděleno dosti práce, neboť ve služební smlouvě není ustanovení, že jest povinen oznámiti nedostatek práce, an byl pod dozorem mistra. Jak již dovedeno, nesměl býti žalobce podle bodu IV., odstavec 5 tarifní smlouvy zkrácen těmito okolnostmi ve svém výdělku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Při přezkumu napadeného rozsudku po stránce právní jest vycházeti ze skutkových zjištění, jež mu byla položena za základ. Odvolací soud zjistil jako nesporné, že při zařazení žalobce do práce v jiném továrním

oddělení nebylo s ním učiněno o mzdě žádné ujednání, jež by se odchylovalo od platné tarifní smlouvy. Při posuzování žalobního nároku na nedoplatek mzdy jest proto přihlížeti k tarifní smlouvě, neboť z pouhé skutečnosti, že se žalobce hlásil do práce v jiném továrním oddělení dobrovolně, znaje pracovní a mzdové poměry v něm, nelze po uvážení veškerých okolností usouditi způsobem veškeré pochybnosti vylučujícím, že tím žalobce projevil mlčky podle § 863 obč. zák. svou vůli, že jest srozuměn i s nižší mzdou v tomto oddělení vyplácenou. Jde tudíž jen o výklad bodu IV. tarifní smlouvy, najmě jeho pátého odstavce, v němž jest ustanoveno, že dělníci, kteří bez vlastního zavinění potřebují k akordním pracím dobu delší než normální, nesmějí býti na výdělků zkráceni, a že tudíž obdrží vyplacenu svou hodinovou mzdu s příplatkem 10%. Toto smluvní ustanovení bylo v napadeném rozsudku správně vyloženo, a bylo ho na souzený případ odvolacím soudem právem použito. V té příčině stačí odkázati dovolatelku na výstižné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly jejími vývody nijak vyvráceny. Jen se k nim dodává, že nezáleží na tom, že se žalobce dobrovolně hlásil ku práci v jiném továrním oddělení, neboť rozhodným jest, že byl žalobce na svou přihlášku žalovanou firmou do tohoto oddělení skutečně zařazen, čímž mu bylo jeho zaměstnavatelkou uloženo, by tam příslušné práce vykonával. Kdyby byla žalovaná firma zamýšlela přiděliti žalobce do jiného továrního oddělení s výhradou nižší mzdy, než měl dosud, bylo na ní, by tuto svou vůli proti žalobci zřetelně projevila, což se však podle zjištění odvolacího soudu vůbec nestalo.

Čís. 13307.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

Předpis § 7 vládního nařízení se nevztahuje na případ, kde nebyla pachtována celá usedlost, nýbrž jen její části.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, R II 35/34.)

Pastevní a chovatelské družstvo v L. mělo v pachtu 13 ha 24 a polností od usedlosti čp. 117 v L., náležející Karlu N-ovi. Žádost družstva o úpravu pachtovného, opřenou o § 7 vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n., soud prvního stádu, zamítl. Důvody: Pachtýř dovolává se výslovně § 7 vládního nařízení. Jest proto jeho nárok posuzovati s hlediska § 7 vl. nař. čís. 164/33. Než § 7 má na zřeteli pachtýře hospodářských celků na rozdíl od tak zvaných parcelních pachtů, o nichž jednají §§ 1—6. Celky rozumějí se dvory, statky, usedlosti rolnické, chalupnické a pod. V projednávaném případě jde o pacht 13 ha 24 a polí od usedlosti čís. 117 v L., tedy nikoliv o celek, jakž předpokládá § 7. Z toho důvodu nemá nárok družstva v nařízení vládním čís. 164/33 oporu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, připojiv se k názoru prvního soudu, že nejsou splněny podmínky § 7 vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínek § 46 (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.